

**Hämeen
Spanielikerho ry
50v**

Hämeen Spanielikerho — spanieliharrastusta 50 vuotta

Hämeen Spanielikerho aloitti toimintansa valtakunnallisena Suomen Cockerspanieliyhdistyksenä. Tämän yhdistyksen kotipaikka oli jo silloin, vuonna 1959, Tampere ja se oli perustettu kilpailevaksi rinnakkaisjärjestöksi helsinkiläiselle Suomen Spanielikerholle.

Cockerspanieliyhdistykseen perustettiin alaosastoja eri puolille maata. Painopiste oli tietysti täällä eteläisessä Suomessa. Toiminta lähti vireästi käyntiin. Yhdistyksessä oli v. 1959 jäseniä 55, vuotta myöhemmin niitä oli jo 176.

Suomen Cockerspanieliyhdistyksen puheenjohtajana toimi koko ajan Irma Löfström. Tampereen osastoa johti yhdistyksen varapuheenjohtaja Jaakko Puolakkainen. Sihteerinä ehti toimia kaksikin henkilöä: Sara Nyström ja Misse Puolakkainen. Rahastonhoitajan tehtävissä oli koko ajan Pauli Kajasuori. Jo vuonna 1961 Suomen Spanielikerho tarjosi Cockerspanieliyhdistykselle jäsenyyttä, mutta hetimiten siihen ei suostuttu, koska Cockerspanieliyhdistys olisi vain liitetty Suomen Spanielikerhon alaosastoksi. Neuvotteluja kuitenkin jatkettiin. 29.4.1963 molempien kerhojen valtuuttamat neuvottelukunnat tekivät alustavan päätöksen yhdistymisestä spanielialan kattojärjestöksi – Suomen Spanieliliitoksi.

Samassa kokouksessa Jaakko Puolakkainen toi julki ehdotuksen, että Suomen Cockerspanieliyhdistys muuttaisi nimensä esim. Tampereen Spanielikerhoksi ja liittyisi yhteisjärjestöön. Nimitys Tampereen Spanielikerho jäi vain ilmaan heitoksi. Virallinen nimiehdotus Spanieliliiton sääntötoimikunnan taholta oli Keski-Suomen Spanielikerho ry. Tammikuussa 1964 Suomen Cockerspanieliyhdistyksen ylimääräisessä kokouksessa siunattiin liittyminen Spanieliliittoon, mutta yhdistyksen uudeksi nimeksi päätettiin Hämeen Spanielikerho, jonka toiminta-alueina tulisivat olemaan Pohjois- ja Etelä-Hämeen Kennelpiirit sekä Keski-Suomen Kennelpiiri. 28.2.1964 pidettiin vuosikokousta jo Hämeen Spanielikerhona ja vanha hallitus väistyi kokonaisuudessaan uuden tieltä.

Hämeen Spanielikerhoa lähtivät vetämään seuraavat henkilöt:

Olli Tikka puheenjohtajana, Misse Puolakkainen jatkoi sihteerinä, Raili Honkanen rahastonhoitajana sekä Anneli Tikka, Eero Lunnikivi, Carolus Honkanen ja Reijo Raittinen.

Tilintarkastajiksi valittiin Lars Kankkonen ja Pertti Oulasvirta.

Lisäksi perustettiin valiokuntia, joiden nimet muutettiin pian toimikunniksi, seuraavasti:

- koulutusvaliokunta: puheenjohtaja Reijo Raittinen ja jäseninä Veikko Leimu ja Mauno Koivula
- siitosvaliokunta – myöhemmin jalostustoimikunta: puheenjohtajana Anneli Tikka,

- jäseninä Misse Puolakkainen ja Kyllikki Raittinen
- metsästysvaliokunta: puheenjohtajana Carolus Honkanen, jäseninä Mikko Rosenqvist ja Matti Sipilä.

Kerhon emännäksi pyydettiin Alice Kankkonen. Hänen sairautensa takia tehtävää hoiti osan vuotta Mirjam Rosenqvist.

Suomen Cockerspanieliyhdistys oli siis vuosien 1963–64 ajan jakaantumassa. Toisaalta se sulautui Suomen Spanieliliittoon ja toisaalta sen toiminta jatkui keskeytymättä Hämeen Spanielikerhona. Kerhomme lukeutuu siis Etelä-Suomen ja Salpausselän Spanielikerhojen kanssa Suomen Spanieliliiton perustajayhdistyksiin.

Maaliskuussa 1964 lähdettiin talviretkelle Hämeen Spanielikerhona ja toiminta vireänä paikalliskerhona astui ensi askeleitaan.

Puheenjohtajina ovat kerhossamme toimineet seuraavat henkilöt:

Irma Löfström	1959-64
Olli Tikka	1965-67
Eero Santala	1968-71, 1977
Orvo Kulo	1972-76
Veikko Leimu	1978-82
Mauno Koivula	1983-89
Jari Salokanto	1990-96
Sari Kangaslampi	1997
Lasse Mäkituuri	1998-2008
Jari Salokanto	2009-

Vaihtuvuus ei siis ole ollut mikään suuri. Lähes kaikki puheenjohtajat ovat kiitoksena luottamuksesta jaksaneet kerhon peräsimessä useamman vuoden

Sihteereinä ovat suurimman työtaakan kerhon toiminnassa kantaneet:

Saara Nyström	1959-60
Misse Puolakkainen	1960-65 (lokakuusta 1960)
Kyllikki Raittinen	1966-72
Marja-Leena Peltola	1973-74
Sirkka Lampinen	1975-77
Marita Luoma	1978-79
Anna-Liisa Kulo	1980-85
Aino Juhantalo-Kakkola	1986-99
Lasse Mäkituuri	1990-97
Tiina Forsberg	1998-2002
Anna Mettälä	2003-05
Laura Honko	2006-07
Sanna Porola	2009-

Sihteerin avuksi valittiin jäsenkortiston hoitaja. Tehtävää hoitivat vuonna 1974 Marita ja Merja Luoma. Vuosina 1975 – 76 ja edelleen vuodesta 1983 vuoteen 1985 Marita Luoma, nykyisin Alanko. Vuosina 1977 – 82 tehtäviä hoiti Mirja Sillanpää. Marja-Liisa Tuominen huolehti jäsenluetteloista vuodesta 1986 vuoteen 1989. Vuosina 1989- 1993 oli vuorostaan Anna-Liisa Kulon vuoro kokeilla tätä pestiä. Jäsensihteerin vaihtui v. 1989 kesken vuoden. Vuonna 1994 jäsenasiat yhdistettiin taloudenhoitajan pestiin, mutta järjestely peruttiin jo seuraavassa syyskokouksessa ja tehtävään valittiin Kirsi Salokanto, joka hoiti jäsenasioita vuoteen 2005 asti ja vuodesta 2006 on - varmaan vielä samoja - jäsenkortteja pinosta toiseen siirrellyt ja jäsenpostia lähetellyt Anna Mettälä.

Rahastonhoitajan tehtäviä hoiti Cockerspanieliyhdistyksessä Pauli Kajasvuori. Hämeen Spanielikerhossa tehtävään valittiin Raili Honkanen, joka hoitikin varojamme aina vuoteen 1972 asti. Hänen jälkeensä tehtävän otti vastaan Anita Oulasvirta, joka kyllästyi jo vuoden jälkeen ja Mirja Mertimo tarttui kerhomme kassalippaan kahvaan vuonna 1974. Ja hänen jälkeensä on rahastonhoitajan tehtäviä hoitanut...

Niin se asia kuullaan sitten varmaan sata-vuotishistoriikissa sillä Mirja on tehnyt kerhon eteen nyt jo kunnioitettavan 35 vuoden mittaisen elämäntyön.

Alkuvuosina kerhollamme oli myös pääemännän virka, josta kuitenkin luovuttiin todennäköisesti siksi, ettei halukkaita ehdokkaita löytynyt viran tuoman suuren työmäärän takia. Pääemännän tehtäviä ehtivät hoitaa

Alice Kankkonen	
ja Mirjam Rosenqvist	1965
Maire Luoma	1965-67, 1971-72
Orvokki Keskinen	1968-70
Anneli Frangen	1973-74

Rahastonhoitaja Mirja Mertimo

Loppuvuosina pääemännälle valittiin joitakin apulaisia apuemänniksi ja v. 1976 naistoimikunta mm. emäntätehtäviin. Ja myöhemmin tämä toimikunta askarteli myös monenlaisia käsitöitä ja leivonnaisia palkinnoiksi rulettiin ja arpajaisiin kerhon juhliin.

Samaa tehtävää teki myös hieman epävirallinen Äijälupi, jossa puuhamiehinä hääräsivät mm. kerhon entiset puheenjohtajat Eero Santala ja Veikko Leimu. Lupi kokoontui ainakin loppuaikoina Eeron silloisella työpaikalla Raholan koululla ja sen veistoluokassa. Palkinnoiksi kerhon juhliin valmistui liukuhihnalta mm. voiveitsiä, lihanuijia ja kaikenlaista yksinkertaista mutta hienoa ja käytännöllistä puutavaraa ja niitä tehtiin heti sitten kerralla useita kymmeniä.

Suomen Spanieliliiton hallituksessa on kerhomme edustus ollut aina erittäin vahva. Liiton

ensimmäiseen hallitukseen kerhostamme valittiin Misse Puolakkainen ja Olli Tikka. Sittemmin kerholaisistamme on puheenjohtajan tehtävissä toiminut Eero Santala ja Mauno Koivula. Sihteerinä liiton hallituksessa toimi pitkään Anna-Liisa Kulo ja rahastonhoitajana, kukas muu kuin, Mirja Mertimo.

Suomen Spanieliliiton hallituksessa ovat kerhostamme vaikuttaneet seuraavat henkilöt

Misse Puolakkainen	1964-65, 1976-81
Olli Tikka	1964, 1966-84
– rahastonhoitajana	1972-74, 1976-84
Jaakko Puolakkainen	1965-67
Anneli Tikka	1966-70
Viktor Muranen	1967-68
Eero Santala	1969-78
– puheenjohtajana	1978-85
Veikko Leimu	1977-82
Mauno Koivula	1978-88
– puheenjohtajana	1991-97
Anna-Liisa Kulo	1982-96
– sihteerinä	1972-87, 1991-96
Mirja Mertimo	1987-
– rahastonhoitajana	1987-2005
– sihteerinä	1997-1999, 2001-
Jari Salokanto	1991-2000
Marja-Liisa Tuominen	1997-2000
– sihteerinä	2000
Jaana Ranta	1999-2003
Kirsi Salokanto	2003-
Sari Saarinen	2004-

1960-luku oli spanielirintamalla kehityksen aikaa. Uusia yhdistyksiä perustettiin ja nämä aluekerhot samoin kuin liittokin hakivat ja kehittivät toimintamuotojaan.

Jo vuonna 1964 erotettiin Keski-Suomen Kennelpiiri kerhomme toimintapiiristä. Hallituksemme suosiollisella avustuksella Jyväskylään perustettiin Keski-Suomen Spanielikerho.

Pohjois-Hämeen Kennelpiirin tehtävissä ovat monet kerholaisistamme antaneet vahvan panoksensa koko paikallisen koiraharrastuksen kehittämiseen ja toiminnan pyörittämiseen. Heitä on ollut lukemattomia piirien hallituksessa, toimihenkilöinä, jaostois-

Emeriitat

sa ja näyttelytoimikunnissa.

Eero Santala ja Marita Alanko vaikuttivat aikoinaan pitkään piirin sihteerinä, Raili Honkanen rahastonhoitajana, sekä Jari Salokanto nuorisajaoston vetäjänä saaden hieman unoh-
tuneen toiminnan viriämään yli kymmeneksi vuodeksi sekä aluekouluttajana. Anna-Liisa Kulo ja Leenaliisa Kangaslampi hoitivat kennelpiirin kehätoimitsija-asioita vuosikymme-
nien ajan kouluttaen kehätoimitsijoita ja ylläpitäen toimitsijareserviä niin että toimitsijoita
riitti vuosittain kymmeneen näyttelyihin. Ansioistaan heidät palkittiin kehätoimitsija emerita
–arvonimillä vuonna 2002 ja he ovat lajissaan ensimmäiset kennelpiirissämme.

Jalostus- ja näyttelytoiminta

Alkuvuodet yhdistyksemme toimi vielä Hämeen Spanielikerhonakin kokonaan cocker-
spanielikerhona. Springerspanieli oli maassamme suuri harvinaisuus ja muita spanieliro-
tuja nähtiin vain kuvissa.

Spanieli-lehdessä no. 2/64 oli kuitenkin pieni ilmoitus, jonka merkitys erään rodun histori-
assa on merkittävä.

Ilmoitus kuului: “Rouva Misse Puolakkainen, Tampere, on tuottanut Ruotsista maksa-
valkoinen-tan – värisen springerspanielinartun Mustela M. Aminette, s. 7.8.1964, jonka
on kasvattanut vapaaherratar Marianne Hermelin.”

Vaikka Puolakkaiset muuttivat kennelinsä pian tämän tuontikoiran jälkeen Helsingin kaut-
ta Kirkkonummelle, on Tampereesta ympäristöineen, samalla Hämeen Spanielikerhosta,
muodostunut merkittävä springerspanieliharrastuksen keskus.

Puolakkaiset toivat maahamme myöhemmin myös walesinspringerspanieleita ja tämän
rodun vakiinnutti kerhomme piiriin Santaloitten Gritty’s kennel, jonka kasvatit saavuttivat
monen harrastajan kodin ja pärjäisivät erinomaisesti aikanaan näyttelytellen lisäksi myös
metsästyskoirien jäljestämiskokeessa.

Vuonna 1963 Suomen Cockerspanieliyhdistys järjesti näyttelyn spanieleille ja retrievereil-
le yhdessä Suomen Spanielikerhon kanssa. Näyttelyssä oli 118 cockerspanielia ja kaksi
springerspanielia sekä muutama noutaja. Tämän näyttelyn tuloista puolet varattiin suun-
nitteilla olevan rotujärjestön – Suomen Spanieliliiton – pohjarahastoksi.

Jalostustoimintaa Hämeen Spanielikerhossa lähti johtamaan Anneli Tikka, jonka omat
Woodpecker’s kasvatit niittivät siihen aikaan varsinkin vähän myöhemmin mainetta mo-
nipuolisina käyttökoirina. Hän johtikin jalostustoimikuntaa läpi näitten karikkoisten alku-
vuosien vuoteen 1968, jolloin hän luovutti toimikunnan vetovastuun Kyllikki Raittiselle.

Vuonna 1972 toimikunta lakkautettiin ja tilalle valittiin jalostusyhdyshenkilö:

Terttu Santala	1972-73, 1977-78
Riitta Sukanen	1974-76
Liisa Helander	1979
Eija Lipponen	1980-83

Tarja Harmanen. 1984
Marja-Liisa Tuominen 1989-1998
Mirja Mertimo 1998-2006

Vuonna 2006 hallitus päätti poistaa jalostusyhdyshenkilön kerhon toimihenkilöluettelosta.

SF MVA Rwyn Elegia "Impi"

Näyttelytoimintaan nuori Hämeen Spanielikerho lähti heti rohkeasti.

Vuonna 1964 järjesti kerho yhdessä Tampereen Vetokoiraseuran kanssa kaikkien rotujen näyttelyn Tammelan pallokentällä, ja sen jälkeen spanieliväki oli mukana lähes vuosittain Pohjois-Hämeessä järjestettävissä näyttelyissä. Vuonna 1967 pääsimme ensimmäistä kertaa mukaan järjestämään Tampereen kansainvälistä näyttelyä. Näyttelytoimi-

kunnan puheenjohtajaksi valittiin kerhomme puheenjohtaja Olli Tikka ja sihteeriksi Anneli Tikka.

Sen jälkeen olemmekin sitten olleet kennelpiirimme päänäyttelyn järjestäjinä mukana ainakin joka toinen vuosi, välillä joka vuosikin. Näyttelyn järjestämistä kerhomme edustajat ovat saaneet yleensä merkittäviä tehtäviä. Vuodesta 2007 asti on sitä näyttelytoimikuntaa, jossa olemme mukana, johtanut tomeralla otteella kerhomme hallituksen jäsen Sanna Laine.

Tämän näyttelyn järjestelyissä toimiminen on kerhon taloudelle merkittävä asia ja on mahdollistanut viime vuosien taloudellisesti merkittävät hankinnat.

Ensimmäisen erikoisnäyttelynsä Hämeen Spanielikerho järjesti niinkin myöhään kuin 1972.

Vuonna 1974 olimme Nokialla mukana järjestämässä erikoisnäyttelyä paikallisen palveluskoirayhdistyksen kanssa. Tämä oli muuten paikkakunnan ensimmäinen koiranäyttely.

Sittemmin olemme järjestäneet ja olleet mukana järjestämässä erikokoisia koiranäyttelyitä lähes vuosittain.

Kerhomme asiantuntevat näyttelyihmiset kutsuttiin avustamaan Vesilahden Ylämäen Metsästysseuran näyttelytoimikuntaa vuonna 1970 ja he olivatkin mukana useana vuotena. Kunnes vuon-

Perinteisen Vesilahden näyttelyn perinteinen lapsi ja koira - kilpailu

na 1982 kerhomme anoi tämän näyttelyn yhteisesti Vesilahden Ylämäen metsästysseuran kanssa. Ja siitä asti tämä paljon keuhettu, kiitetty, tunnelmallinen “kylänäyttely” on järjestetty Vesilahden Ylämäen Harjulassa. Tästä näyttelystä voi jo käyttää nimitystä “perinteinen”. Muistitiedon mukaan ainoastaan yhtenä vuonna tämä perinteinen näyttely on jäänyt järjestämättä, mutta muutoin on Harjulan niityt leikattu lyhyeksi ja kylän yksi suurista tapahtumista pantu pystyyn.

Suomen Spanieliliiton päänäyttely saatiin Tampereelle ensimmäistä kertaa v. 1979 kerhomme täyttäessä 20 vuotta. Seuraavan kerran tämä liiton kaikki spanielirodot käsittävä erikoisnäyttely pidettiin Tampereella v. 1982 ja kolmannen kerran vuonna 1984, kerhon 25. juhlavuotena. Nytemmin tämä näyttely on aina samassa paikassa Hyvinkäällä, mutta liiton ns. kakkosnäyttely on järjestettäväksemme siunaantunut aina tämän tästä, mm. tänä kerhon juhlavuotena 2009.

Pieneksi rahanhankintakeinoksi on kerhomme näyttelyväki keksinyt kaikkien rotujen epävirallisen pentunäyttelyn, jota on järjestetty aluksi Kangasalan Kyötikkälässä vuonna 2004 ja Tampereen vinttikoiraradalla vuosina 2005–09. Koe on melko suuritöinen ja vaatii runsaasti talkooväkeä, mutta melko mittavalla osallistujajoukolla se tuntuu olevan järjestämisen arvoinen.

Aikaisempina vuosina rahaa kerättiin mm. match show:lla, joissa kerhon tuomarit ja vierailvatkin tähdet tekivät hommia arvostellessaan kaiken kirjavia ja erirotuisia koiria epävirallisessa näyttelyssä. Suurimmat osallistujamäärät keräsivät match showt vuosina 1991 ja 1992, jolloin tuomareina Lilian Hanniste (91) ja Hans Lehtinen (92) vetivät useisiin satoihin nousseen osallistujamäärään.

Muutamana vuonna vuodesta 1991 alkaen järjestimme suuren koiratapahtuman, myöhemmin sponsorin mukaan nimetyn HauHauChampion Show:n, jossa viikonlopun aikana järjestettiin match show ja virallinen tottelevaisuuskoe. Myöhemmin mukaan tulivat myös agilitykilpailut sekä pentunäyttely. Tapahtuma pidettiin myöhään syksyllä Pirkkahallissa ja se veti yleensä erittäin hyvin osallistujia.

Toiminnallisesti Hämeen Spanielikerho keskittyi voimakkaasti käyttöpuoleen ja kokeiden kehittämiseen, joten mitään suuria näyttelytähtiä ei kerhomme alkuhistoriasta löydy.

Ensimmäinen “vuoden cockeri” – arvo, josta kilpailtiin v. 1965, toki tuli kerhomme jäsenen koiralle. Koira oli Paula Kangassalon Graigleight Ballerina.

Vuonna 1984 liiton päänäyttelyssä Pyynikillä kruunattiin ensimmäisen kerran Hämeen Spanielikerholaisen omistama ja kasvattama koira erikoisnäyttelyn kauneimmaksi. Tuomari Mikko Maljanen valitsi Tiina Vasaman kasvattaman ja Marja-Liisa Tuomisen omistaman englanninspringerspanielinartun SF MVA Rwyn Jamathin kauneimmaksi n. kahdestasadasta spanielista. Siis kasvatuspuolellakin oli edistytty vaikka hiukan ehkä koepuolen varjossa.

Myöhemmin on Suomen Spanieliliiton päänäyttelyn kauneimmaksi kruunattu kerholaisemme koirista v.1998 cockerspanielinarttu SF MVA Norvale Double Diamond omistaja Merja Järnstedt.

Ulkomuototuomareiksi ovat kerhomme jäsenistä valmistuneet vuonna 1970 Eero Santala ja Orvo Kulo sekä 80-luvulla Jukka Kuusisto ja Merja Järnstedt. Ehkä kerhon jäseneksi voidaan lukea myös 90-luvulla ulkomuototuomariksi lukenut Tarja Harmanen, jonka juuret ovat voimakkaasti täällä vaikka avioliitto myöhemmin hänet siirsi maatalan emännäksi Somerolle.

Askeleen käydessä hieman lyhyemmäksi ja tukan harmaantuessa sekä matkustusinnon laantuessa on Eero Santala jäänyt ulkomuototuomari-tehtävistä eläkkeelle ja sen kunniaaksi on Suomen Kennelliitto myöntänyt hänelle ulkomuototuomari emeritus –arvonimen 2000-lvulla.

Eero ja Terttu Santala kerhon 20-vuotis juhlassa.

Cockerspanielin valtakausi kerhossamme päättyi vähitellen 70-luvulla ja molemmat springerspanielirotut valtasivat voimakkaasti sijaa suosituimpana rotuna. Ja varsinkin erilaisissa kokeissa niin englannin- kuin walesinspringerspanielikin olivat hyvin käytettyjä rotuja. Hetken aikaa myös amerikancockerspanieliharrastajilla oli vissi edustuksensa niin kerhon tokoringeissä kuin verijäljestämisessäkin. Muita spanielirotuja ei sitten juurikaan tavattu. Kirsti ja Terhi Somerola yrittivät juurruttaa kasvatustyönsä kautta clumberinspanielia ja irlanninvesispanielia, hämäläiseen maaperään, mutta se jäi vain yritykseksi ja heidän kasvatustyönsä hiivuttua ei jatkajia ole löytynyt.

Pienistä spanieliroduista on vakiintunut maahamme ja Pirkanmaalle ehkä parhaiten fieldspanieli, joka on löytänyt alueellisia harrastajasaarekkeitä ympäri Suomen. Rodun yksi merkittävimmistä maahantuojuista ja kasvattajista on ollut kerhomme rahastonhoitajan Mirja Mertimon kennel Hurricanes.

Viime vuosina on ehkä lisääntyvässä määrin palattu siihen, mistä aloitettiin englannincockerspanieliharrastuksen ja –kasvatuksen lisääntymisen myötä. Varmimmin ja pisimpään kyseistä rotua on jaksanut pitää pinnalla kerhomme alueella ehkä Jukka Kuusiston kennel Lecibsin, jonka kasvatustyö on varsinkin näyttelykehissä hyvin tunnettu.

Marja-Liisa Tuominen on myös tehnyt mitavan kasvatustyön aluksi englanninspringerspanielin parissa, myöhemmin myös englannincockerspanieleita kasvattaen.

Fieldspanielin pentuja vuonna 1990, Kennel Hurricane's.

Maire ja Jussi Luoman kennel Builders ja Anna-Liisa ja Orvo Kulon of Forestfire, pienet kotikennelit, olivat ehkä pieniä kasvattajia englanninspringerspanieleitten kohdalla, mutta heidän merkityksensä tälle rodulle oli suuri ja heidän kasvateistaan tuli monia sen ajan huippuja nimenomaan koepuolelle.

Ja myöhempien aikojen suurvaikuttaja englanninspringerspanieleitten keskuudessa, Tarja Harmasen kennel Adamant's, sai vahvat alkuvaikutteensa synnyinseudultaan Tampe-reelta ja harrastuspohjansa Hämeen Spanielikerhosta.

Anja ja Mervi Nousiaisen Kennel Hightide's Ylöjärveltä on myös vuosien varrella antanut merkittävän panoksensa englanninspringerspanieleitten kasvatukseen.

Vuonna 1979 Suomen Kennelliitto perusti Vuolasvirtapalkinnon, joka on edelleenkin hyvin arvostettu kasvattajapalkinto. Niitä on vuosien varrella jaettu yhteensä n. 600 vuoteen 2009 mennessä.

Kerhomme jäsenistä sen sai ensimmäisten joukossa numerolla 21 Misse Puolakkainen of Skyway walesinspringerspanieli kasvatuksesta ja Eero Santala numerolla 22 saman rodun ansioista.

Muut kerhomme jäsenet, jotka ovat tämän palkinnon saavuttaneet spanielirodun kasvatamisesta:

82	v.1982	Nousiainen Mervi, Hightide's	englanninspringerspanieli
115	v.1984	Harmanen Tarja, Adamant's	englanninspringerspanieli
136	v.1985	Vasama Tiina, Gritty's	walesinspringerspanieli
223	v.1990	Mattila (ent. Vasama) Tiina, Gritty's	englanninspringerspanieli
356	v.1996	Roehr Maria, Engwell's	englanninspringerspanieli
440	v.1998	Tuominen Marja-Liisa, Sweetie-Pie	englanninspringerspanieli
411	v.1998	Mertimo Mirja, Hurricane's	fieldspanieli
442	v.1999	Videman Tiina & Henriksson Irmeli, Fantic	englanninspringerspanieli
471	v.2000	Tuominen Marja-Liisa, Sweetie-Pie	walesinspringerspanieli

Kerhomme harrastajat ehtivät historian hämäräsä ja vähän myöhemminkin monissa asiassa alan-sa ensimmäiseksi.

Kerhon koirasta tuli kautta aikojen ensimmäinen tottelevaisuusvalio, ensimmäinen jäljestämisvalio-kin kruunattiin, silloin tittelillä käyttövalio, kerho-laisen koirasta. Kaikkien aikojen ensimmäiset Suomen Mestaruudet samaisessa jäljestämiskokees-sa tulivat Hämeeseen. Myöhemmin ensimmäinen tottelevaisuusvalio on saanut alkunsa täältä.

Mutta "primus inter pares", koira ja omistajapari, jota ei sovi koskaan unohtaa, Väinö Lähteinen ja koiransa Weedi. Englanninspringerspanieli Cudweed of Forestfire, koiramaailman gentleman, mo-

Weedi ja Väiski

nipuolisuuskoira vailla vertaa, oli aikansa ylivoimainen huippu. Koira saavutti valionarvon neljässä lajissa. Se saavutti paitsi näyttelyissä valionarvon, myös tottelevaisuuskokeissa, metsästyskokeissa ja metsästyskoirien jäljestämiskokeessa voittaen myös kaksi kertaa spanieleitten jäljestämisarvon. Saavutuksia, joihin kukaan spanieli ei myöhemminkään ole yltänyt.

Koetoiminta

Spanieli on alallaan erinomainen käyttökoira. Tämä huomattiin Suomessa kuitenkin suhteellisen myöhään. Taipumuskoetta alettiin toki kehitellä jo 50-luvulla ja kun siitä saatiin virallinen koemuoto 60-luvun alussa, alettiin maastokoemuotoja edelleen kehittää.

Vauhdilla saatiinkin alkuun metsästyskoetoiminta ja myös verijäljestyspuolelle spanielit tekivät rynnäkön.

Aluksi jälkiharrastuksesta ei ollut mahdollista saada valion arvoa, mutta ei kulunut pitkään kun Suomen Kennelliitto rinnasti sen metsästyskokeeseen ja molemmista koemuodoista oli mahdollista saavuttaa käyttövalion arvo.

Hämeen Spanielikerhossa oli aluksi kaikkien maastokoemuotojen järjestelytehtävät annettu saman toimikunnan tehtäväksi, nimittäin koetoimikunnan. Toimikunnan puheenjohtajana oli koko ajan, vuodesta 1966 vuoteen 1969, jolloin toimikunta lakkautettiin, Carolus Honkanen.

Taipumuskokeet

Ensimmäistä spanieleitten taipumuskoetta ei – yllättävää ja poikkeuksellista kylläkin – pidetty Hämeessä vaan Mäntsälässä. Kokeen parhaana koirana sentään palkittiin hämäläinen, nimittäin Anneli Tikan omistama Gia Carina of Dane – rodultaan tietysti cockerspanieli.

Hämeen Spanielikerhon puuhaihmiset Anneli ja Olli Tikka olivat innokkaasti tuomassa taipumuskoetta suomalaisille spanieleille. Vuoden 1962 alusta cockerspanieleilta ja springerspanieleilta vaadittiin hyväksytyt taipumuskoemuotovalion arvoon. Anneli ja Olli Tikka valmistuivat ensimmäisten joukossa tämän koemuodon tuomareiksi.

Vuoteen 1969 asti taipumuskojärjestelyt ja muutkin koetoimintaan kuuluvat asiat hoiti Hämeen Spanielikerhossa koetoimikunta. Tosin jo v. 1966 oli kokeiltu koetoimikunnalla alaosastoja. Silloin taipumuskoepuolesta vastasivat Veikko Leimu ja Mikko Rosenqvist.

Vuonna 1969 taipumuskoetoimikunnan puheenjohtajaksi valittiin Veikko Leimu ja hänen jälkeensä tehtävässä ovat olleet:

Mikko Rosenqvist	1970
Erkki Alasaari	1971-74

Heikki Tikka	1976
Olli Mattila	1977, 1979–82
Juhani Hyörinen	1978
Raimo Mertimo	1983
Matti Lindström	1984

Ja vuonna 1985 toimikunta liitettiin jäljestämiskoetoimikuntaan Matti Lindströmin aloitteesta.

1960-luvulla kerholaisistamme valmistuivat taipumuskoetuomareiksi Veikko Leimu, Reijo Raittinen ja Eero Santala.

Vuonna 1970 pidettiin Tampereella Osmo Kauppisen johtamat taipumuskoetuomarikurssit, joilta kerhomme jäsen Veikko Pirhonen valmistui tuomariksi.

70-luvun lopulla kerho joutui paljon käyttämään lähes yksinomaan ulkopuolisia tuomareita, koska tuomarikantamme oli mm. paikkakunnalta muuttojen takia vähentynyt minimiin.

Vuonna 1979 järjesti Hämeen Spanielikerho taipumuskoetuomarikurssit ja tämä kurssi toi kerralla neljä uutta tuomari Hämeen Spanielikerholle: Matti Lindström, Olli Mattila, Raimo Mertimo ja Johanna Ruuti.

Taipumuskoepuolella tuntuu olevan enemmän tapa kuin poikkeus, että tuomarikunta harvenee syystä tai toisesta hyvin nopeasti ja 80-luvun lopulla olimme taas melko vähissä tuomarivaroissa.. Sitä paikkaamaan koulutettiin jälleen uusia tuomareita: Jukka Kulo, Lasse Mäkituuri, Jari Salokanto ja Kirsi Salokanto ja 2000-luvulla Tero Mettälä ja Sari Saari-
nen. Mutta eipä toimiva tuomarikunta tälläkään hetkellä kovin suuri ole.

Taipparit vuodelta 2005.

Kokeita järjestämme ja olemme lähes aina järjestäneet kahden ja kolmen välillä vuosittain. Koemuoto on säilyttänyt paikkansa rotujemme metsästyskoeominaisuuksia mittaavana koemuotona spanielimaailman muutostenkin läpi ja sen läpäiseminen vaaditaan edelleenkin ulkomuotovalion arvoon.

Metsästyskoe

Tulisieluisen spanielimiehen Olli Tikan aloitteesta kerhomme koetoimikunta jätti v. 1964 ehdotelman metsästyskoesäännöistä noutaville koirille. Samana syksynä Hämeen Spanielikerhon metsästäjät järjestivät testausmielessä metsästyskokeen näillä samaisilla säännöillä. Koe myös filmattiin Tesvision toimesta ja esitettiin televisiossa.

Uusi sääntöehdotus lähti kerhostamme Spanieliliiton kautta Suomen Kennelliittoon ja nopeasti se myös hyväksyttiin.

Vesilahdella 24.8.1965 pidettyjen ensimmäisten spanielien metsästyskokeiden tuomarit ja palkitut koirat.
Vsemmalta: Heikki Tikka ja Ch.Gia Carina of Dane al.2. ylituomari Erik Anttinen, koetuomari Kai Bergius, Lars Ehrnrooth ja Ch. Belairs Bonnie al.1., koetuomari Pentti Karvonen, Kalle Örtö ja Ch.Granhammars Merrimac al.2. sekä Osmo Kauppinen ja Chicky of Finnline al.3.

24.8.1965 kerhomme järjesti jo ensimmäiset viralliset spanieleitten metsästyskokeet ja yksi avoimen luokan ensimmäinen palkintokin jo jaettiin. Tuomareina toimivat Erik E. Anttinen päätuomarina ja Pentti Karvonen sekä Kai Bergius ryhmätuomareina. Viikkoa myöhemmin – seuraavissa kokeissa – saavutti hämäläinen koira avoimen luokan 1. palkinnon. Koira oli Anneli Tikan omistama Gia Carina of Dane, joka samalla voitti ensimmäisen Pohjois-Hämeen kennelpiirin mestaruuden tässä lajissa.

Tuomareita Hämeeseen valmistui heti sopiva määrä. Erik E. Anttinen, Olli Tikka ja Pentti Karvonen

saivat ylituomarioikeudet ja Kai Bergius valmistui koetuomariksi. Myöhemmin kerholaisistamme saivat tuomarioikeudet Carolus Honkanen, Mauno Koivula, Heikki ja Jaakko Tikka sekä Orvo Kulo. Nämä kaikki olivat koemuodon alkuvuosien tuomareita, Heistä on toiminut pisimpään, aina viime vuosiin asti, Mauno Koivula.

Kokeita järjestettiin Lempäälän-Vesilahden maastoissa alkuunsa pari syksyä kohden, mutta 70-luvulla tyydyttiin yhteen kokeeseen syksyssä ilmeisesti maastojen puutteesta. Koemaastoiksi vakiintuivat heti alkuvuosina Lempäälän-Vesilahden rantakaislikot. Eritäin tärkeää osaa maastokysymyksessä näytteli maanviljelijä Oksala, joka luovutti paitsi maansa kokeita varten, myös alkuvuosina talonsa kokeiden tukikohdaksi.

Käyttövalion arvon saavuttaminen metsästyskokeesta on erittäin vaikea tehtävä, mutta hämäläiset koirat ovat myös näitä arvoja nimensä eteen saaneet.

25-vuotishistoriikissa mainitaan siihen mennessä kolme saavutettua FIN KVA – koiraa, jotka olivat englanninspringerspanielit Cudweed of Forestfire ja Tapio Koivusen Aleksandra sekä Olli Tikan Woody Woodpecker, joka oli lajissaan ensimmäinen.

40-vuotishistoriikissa mainittiin näitä arvoja myönnetyn 8 kpl ja tähän päivään mennessä niitä on valmistunut seuraavat hämäläiset koirat:

- Aleksandra om. Tapio Koivunen
- Fantic Kashmir om. Taina Lamminmäki
- Hightide's Prelude om. Heimo Ranta
- of Forestfire Cudweed om. Väinö Lähteinen
- Quadmir's Divine Nefertum om. Taina ja Jouni Lamminmäki
- Quadmir's Emberiza om. Taina ja Jouni Lamminmäki

Quadmir's Lesabre om. Taina ja Jouni Lamminmäki
 Quadmir's Vandura om. Taina ja Jouni Lamminmäki
 Quadmir's Divine Khepri om. Katja Hanikka
 Rwyn Panda om. Hannu Kejonen
 Rwyn Pick Up om. Markku Kejonen
 Rwyn Urban Cowboy om. Tapio Koivunen
 Sweetie-pie Imandra om. Marja-Liisa ja Pertti Kotiranta
 Sweetie-pie Feels of Gold om. Marja-Liisa ja Pertti Kotiranta
 ja kaikki rodultaan englanninspringerspanieleita.

Metsästyskoetoiminta vietti juhlavuotta vuonna 1984 ja kerhomme metsästyskoetoimikunta piti asian kunniaksi juhlakokeen, johon oli kutsuttu maamme metsästävien spanieleitten valiojoukko ja kokeen ylituomariksi – kukas muu kuin – Olli Tikka. Ja kokeen muina tuomareina ja kokeessa vieraina, viimeistä kertaa yhdessä, koko lajitoiminnan kehittänyt ja eteenpäin vienyt konkarikaarti.

Kokeen parhaaksi selviytyi sen ajan ykkösmetsästäjämme Tapio Koivusen Aleksandra.

Nykymuotoinen spanieleitten metsästyskokeen Suomen Mestaruuskoe ei ole vielä hirvittävä vanha perinne. Nykytyylillä eli virallisena mestaruuskokeena, kaksipäiväisenä ja kahden perättäisen kokeen tulosten perusteella, on mestaruudet jaettu vuodesta 1998. Vuosina 2000 ja 2003 mestaruus kilpailtiin vesilintukokeena, ja mestaruus tuli niinä vuosina Lamminmäen perheeseen. Vuonna 2003 mestaruuden metsästi Jouni Lamminmäen englanninspringerspanieli Vani, virallisemmin FIN KVA Quadmir's Vandura ja vuonna 2000 mestaruuden voitti Taina Lamminmäen Kassu eli FIN KVA Fantic Kasmir.

Metsästyskokeiden 20-vuotisjuhlakoe Vesilahdessa. Kokeen osallistujia ja tuomareita kuuntelemassa Olli Tikan aloitussoittoa.

40-vuotista taivalta metsästyskoetoiminta juhli juhlakokeitten merkeissä jälleen Vesilahden tuttuakin tutumissa kaislikoissa v. 2005. Kokeen ylituomarina toimi Heimo Ranta ja kokeen paras koira oli Jouni Lamminmäen ohjaama Quadmir's Emberiza. Taina ja Jouni Lamminmäen kennel Quadmir's on jättänyt suuren jalanjäljen spanieleitten metsästyskoehistoriaan kasvattaen monia menestyksekkäitä metsästyskoiria ja omistajien ollessa monipuolisesti myös mukana metsästyskoetoiminnassa. Ja toiminta sillä puolella jatkuu edelleen.

Juhlapuhe. Vas. Osmo Kauppinen, Kai Bergius, Olli Tikka, Anneli Tikka ja Mauno Koivula.

Koetoimikunnan alaosastoa, metsästyskoetoimikuntaa, veti vuonna 1965 Carolus Honkanen. Varsinaisen ensimmäisen metsästyskoetoimikunnan puheenjohtajaksi valittiin v. 1969 Mauno Koivula ja hän oli siinä tehtävässä aina vuoteen 1976 lukuun ottamatta vuotta 1973, jolloin toimikuntaa veti Juhani Lampinen. Vuonna 1976 toimikuntaa lähti luotsaamaan Orvo Kulo ja hän oli tehtävässä vielä seuraavankin vuoden. Vuonna 1978 metsästäjien joukko oli kerhossamme erittäin vähissä. Toimikunnan puheenjohtajan tehtävät lankesivat Väinö Lähteiselle ja kaksi vuotta hänkin hoiteli sitä vakanssia. Vuonna 1980 astui remmiin Tapio Koivunen. Vuonna 1989–1996 toimikunnan vetäjä oli Markku Kejonen ja vuosina 1997–2006 Heimo Ranta. V. 2007 toimikunta lakkautettiin ja vuosittainen koe on järjestetty yhdessä Springerspanielit ry:n kanssa. Yhdyshenkilöksi metsästystoimintaan valittiin Sari Saarinen.

Myöhemmin 80-luvulla koetoiminnan uuden tulemisen myötä kerholaisista valmistui tuomareiksi Tapio Koivunen, Pertti Mattila, Hannu Kejonen ja Heimo Ranta, jonka työ kerhossa metsästyskoetoiminnan vetäjänä on ollut pitkä ja mittava.

70-luvulla kerhon metsästystoiminta oli aallonpohjassa ja tuntuu, että Springerspaneliyhdistyksen erottua omaksi rotujärjestökseen tällä vuosikymmenellä, on myös metsästystoiminnan painopiste Hämeessä siirtynyt sinne.

Viimeisimmät kerhon riveistä nousseet metsästyskoetuomarit ovat kaikki ns. springeri-ihmisiä: Jouni Lamminmäki, Pertti Kotiranta ja Mika Virtanen.

Jäljestämiskoetoiminta

Ensimmäiset jäljestämiskoeseännöt on hyväksytty Suomen Kennelliitossa v. 1957, mutta vasta vuonna 1965 saivat spanielit oikeuden ottaa osaa näihin metsästyskoirien jäljestämiskokeisiin. Spanielista oli siis tullut metsästyskoira Suomessakin. Spanieleitten hyväksyminen jäljestäväksi koiraksi aiheutti koemuodolle melkoisen piristysruiskeen.

Hämeen Spanielikerho kiirehti pikimmiten järjestämään viralliset jäljestämiskokeet. Kokeet järjestettiin 6.11.1965 Pinsiössä. Samassa yhteydessä järjestettiin myös tuomarikurssit, jotka veti koemuodon uranuurtaja Lauri Vuolasvirta. Hän oli myös tuomarina kokeessa. Tässä kokeessa saavutti siihen aikaan erittäin harvinaisen

Kuva Hämeen Spanielikerhon järjestämisestä ensimmäisistä virallisista MEJÄ-kokeista. Vas. Mikko Rosenqvist, Reijo Raittinen, Leo Kojo, Carolus Honkanen, Lauri Vuolasvirta, Mauno Koivula, Olli Tikka ja Viktor Muranen.

avoimen luokan 1. palkinnon Heikki Murasen omistama cockerspanieliuros Woodpecker's Esquire. Ohjaajana tällä koiralla oli legendaarinen Viktor "Vikki" Muranen. Mainittakoon, että viikkoa myöhemmin samassa paikassa pidetyissä kokeissa tämä koira saavutti voittajaluokan ensimmäisen palkinnon.

Tuomareiksi kerholaisistamme valmistui heti ensimmäisiltä Hämeen Spanielikerhon järjestämiltä kurseilta Olli Tikka, Carolus Honkanen ja Mauno Koivula.

Seuraavtkin tuomarikurssit järjesti Hämeen Spanielikerho. Ne olivat Liesillä ja kurssit veti Olli Tikka. Hämäläisistä valmistui näiltä v. 1968 pidetyiltä tuomarikurseilta harjoittelujen jälkeen seuraavana vuonna Orvo Kulo ja Viktor Muranen.

1970-luvulla ovat seuraavat kerhomme jäsenet saaneet jäljestämiskoetuomarioikeudet: Ero Santala, Veikko Pirhonen, Juhani Lampinen, Raimo Vairisto, Mauno Raittinen ja Marita Luoma (nyk. Alanko).

80-luvulla valmistuivat tuomareiksi Hannu Suonto, Jari Salokanto, Kyösti Kallonen, Heikki Kulo ja Raimo Mertimo sekä 2000-luvulla Sari Kangaslampi ja Sari Saarinen.

Viktor Murasen ohjaamasta Woodpecker's Esquiresta tuli kerhomme ensimmäinen käyttövalio ja valionarvo oli hankittu nimenomaan jäljestämiskokeesta. Samana vuonna, 1967, kerhosamme leivottiin myös Suomen ensimmäinen kaksoisvalio. Koira oli Mirjam Rosenqvistin cockerspanieliuros Colinwood Distinction. Tämänkin koiran käyttöpuolen saavutukset olivat jälkipuolelta. Näiden koirien jälkeen ovat useat jäljestävistä koiristamme saavuttaneet valion arvon – aluksi käyttövalion ja vuodesta 1975 lähtien käyttöön otetun jäljestämisvalion arvon.

Kokeita Hämeen Spanielikerhon koetoimikunta on järjestänyt vuosittain vaihtelevan määrän. Parhaimmillaan 1970-luvulla niitä järjestettiin 5-6 vuosittain, joista yleensä yksi keväällä ja loput syksyllä. Pitkään pitäydettiin neljän kokeen vuosivauhdissa, jolloin kevätkokeita ei pidetty. Viime vuosina normaali määrä on kaksi koetta, joskin ne koiramäärältään vastaavat lähes neljää alkuaikojen koetta.

Spanieleitten nuuskiessa varovaisia ensi jälkipolkujaan koemuodon levitessä teimme jälkiä mm. Pinsiön maastoihin, Kuoreveden Liesjärven metsäkämpän maastoihin, tilapäisesti Porin maantien varren metsiin ja Siitaman ympäristöön. Vuonna 1971 vakiintui Koepaikaksi Kurun Rasi.

Jo 70-luvun lopulta koemaastoina ovat olleet Ruoveden Lylyn ja Väärinmajan maastot. Aluksi pidimme koetukikoh-

Pilkotulla kesäpäivät 90-luvun alussa.

tana Metsähallitukselta vuokrattua Kalliojärven kämppää. Tämä tunnelmallinen kämppää Huvisuuliseen palveli toistakymmentä vuotta kerhoamme, kunnes 80-luvun lopulla Metsähallitus häätöi meidät ja muutimme vuonna 1988 vajaat kymmenen kilometriä länteen päin Pilkotun huvilalle. Tämä paikka oli silloin myös Metsähallituksen omistuksessa ja oli siihen asti satunnaisesti käytössä ollut vanha metsäkämppää.

Erotuksena Kalliojärven kämppään vuokrasimme tämän kämpän ympäri vuotisesti kerholle ja kerholaisille, kun Kalliojärveä vuokrasimme vain jokaista tapahtumaa kohti kerrallaan.

Vaikka metsästyskoirien jäljestämiskoe – tuttavallisemmin – mejä on saavuttanut suosiota yhtenä levinneimpänä spanieleitten koemuotona ympäri Suomen, on Hämeen Spanielikerho säilynyt kärkipaikoilla tässä lajissa spanielikerhojen keskuudessa.

Tästä parhaimpana osoituksena se, että siitä lähtien kun spanieleitten jälkimestaruus ensimmäisen kerran Hämeeseen saatiin v. 1972, on se tänne palannut aina muutaman vuoden välein. Tosin tämä vuosikymmen on ollut hieman kuivaa aikaa siinä mielessä.

Jälkimestaruussarjamme aloitti koira nimeltä SF KAKS VA S MVA Bambina of Streamers, omistaja ja kasvattaja Anita Oulasvirta. Seuraavan kerran jälkimestaruus tuli hämäläiselle koiralle vuonna 1974, jolloin sen voitti englanninspringerspanieliuros SF KAKS VA Copycat of Skyway ohjaajanaan Sirkka Lampinen. Sama koira uusi mestaruuden vuonna 1977. Vuonna 1982 mestaruuden voitti kerhomme yleiskoira, Väinö Lähteisen omistama ja ohjaama Cudweed of Forestfire ja vuosina 1984 ja 1985 pystyi sama koira voittamaan mestaruuden kahdesti peräkkäin. Tämä koira oli Leif Vidfeltin omistama ja ohjaama walesinspringerspanieliuros SF M & J & TVA Adventurer. Tämä koira kilpaili menestyksellisesti seuraavana vuonna kaikkien rotujen Suomen mestaruuskisoissakin. Vuonna 1988 spanielimestariksi nousi meidän kaikkien Nasta eli Mertimoitten fieldspanieli SF M & JVA MEJÄ SM-86, -87 Lähdesuon Nasta. Koiran omisti Mirja Mertimo ja sitä ohjasi jäljellä Raimo Mertimo.

Koira oli noussut humauksessa jäljestämisen suomen huipulle vuonna 1986 voitettuaan ensimmäiset jäljestämisen Suomen Mestaruuskisat.

Ja kun Hämeen Spanielikerhon jäljestämiskoetointikunta järjesti järjestyksessä toiset jäljestämisen SM-kisat Ruoveden Hyytiälässä v. 1987, niin Nasta uusi mestaruutensa. Näissä kisoissa tekivät hämäläiset jälkikoirat sellaista historiaa, joka tuskin koskaan toistuu - ainakaan spanielimaailmassa. Eli he ottivat kaksoisvoiton em. Adventurerin eli Jerin jäljestäessä kilpailun kakkoseksi.

Raimo ja Nasta

Toinen koira spanielimestaruuskokeitten historiassa, joka on voittanut kilpailun kaksi kertaa peräkkäin, on myös kerhomme jäsenen koira, nimittäin Ulla Ketolan cockerspanie-

linarttu FIN JVA Wildfire Neilicca, joka voitti mestaruudet 1994 – 95. Tämä koira on ainoana voittanut mestaruuskokeen kolmesti voitettuaan sen vielä 1998. Ulla Ketola edustaa kerhomme eteläistä haaraa eli hän asuu Hämeenlinnassa. Ja hän oli noita mestaruuksia voittaessaan Salpausselän Spanielikerhon edustajana mestaruuskokeissa, koska hänellä oli lyhyempi matka Lahden seudun kokeisiin karsimaan.

Joukkuemestaruudesta spanielikerhot kilpailivat aina vuoteen 2001 asti lohkonkarsinnoissa. Ja näitä joukkuemestaruuksia kertyi Hämeelle eniten, yhteensä 7 kpl, ensimmäinen heti ensimmäisistä mestaruuskokeista vuodelta 1970 ja viimeiset kaksi vuosilta 1999 (Fantic Jojo/Akiskorven Vinha) ja 2000 (Gold Point Heart Beat/Fantic Netscape).

Spanielimestaruuskoe oli aikanaan kokeena hyvin arvostettu ja titteli himoittu. Kaikkien rotujen Mejä-SM:n lanseeraamisen jälkeen se on hieman jäänyt tämän kokeen ja piirinmestaruuskokeitten varjoon. Jäljestämisen piirinmestaruus on siinä mielessä arvostettu ja himoittu, että kennelpiirin mestari on oikeutettu osallistumaan SM-kokeitten karsintaan.

Sitten Nastan ja Jerin päivien meillä ei Hämeen Spanielikerhossa ole ollut yhtään huippukoiraa, joka olisi pystynyt täysillä haastamaan piirimme parhaat noutajat ja mäyräkoirat. Viime vuonna, 2008, näimme hieman pilkahdusta risukasaan, kun piirimme mestaruuden voitti Jan Egeland-Jensenin ja Katri Alavalkaman omistama cockerspanieliuros KANS FIN EST MVA ESTV-04 FIN JVA Benchmark Corazon . Koira jäi niukasti SM-karsinnoissa loppukilpailun ulkopuolelle saavuttaen hienot 45 pistettä.

Kerhon jäljestämiskoetoimikuntaa ovat vetäneet seuraavat henkilöt:

v. 1966	alaosastoa Mauno Koivula ja Mikko Rosenqvist
v. 1969–71 ja 1973	Orvo Kulo
v. 1972	Raimo Vairisto
v. 1974	Viktor Muranen, hänen kuolemansa jälkeen vuoteen 1977 asti Juhani Lampinen
v. 1977–78	Reijo Salomaa
v. 1979–80	Hannu Suonto
v. 1981–83	Jari Salokanto
v. 1984	Kari Kaasalainen
v. 1985–86	Kirsi Salokanto
v. 1987–88	Hannu Suonto
v. 1988–91	Raimo Mertimo
v. 1993–96	Raimo Mertimo
v. 1997	Mika Virtanen
v. 1999–04	Tero Mettälä
v. 2005–07	Tommi Mertimo
v. 2008–09	Tero Mettälä

Vuonna 1985 Taipumus- ja jäljestämiskoe yhdistettiin samaksi toimikunnaksi.

Suomen Spanieliliiton jäljestämiskoetoimikunnassa teki Mauno Koivula pitkän ja merkit-

tävän päivätyön 80-luvulla. Hän oli merkittävästi vaikuttamassa mm. siihen, että jäljestämiskoiralle voidaan myöntää nykyään verovapaus.

Toimikunnan puheenjohtajan tehtävä on aina ollut melko vaativa ja työläs joten se on myös vaihtunut melko tiheään lukuun ottamatta Raimo Mertimon jaksoa, joka siis kesti kunniaakkaat 10 vuotta, ja ehtihän Mettälän Terokin hoidella toimikuntaa 6 vuotta ja on vielä hommassa nykyäänkin.

80-luvun toimikuntaa kun vertaa nykypäivään, niin tulee hiukan kateellinen mieli. Toimikunnassa oli 20–30 jäsentä ja kaikki siinä olleet henkilöt tuntuvat olleen aktiivisia alan harrastajia. Nykypäivän toimikunnassa on n. 12 jäsentä! Ero selittyy paljolti myös sillä, että siihen aikaan eivät kilpailijat yleensä tehneet kokeen jälkiä, vaan toimikunta joutui tekemään suurtyön verettämällä kaikki kokeen jäljet.

Vuokrattuamme Pilkotun huvilan valittiin sen huolto- ja muihin töihin vuosittain toimikunta, joka on yleensä käsittänyt 3-4 miestä ja hetken aikaa jopa yhden naisenkin.

Ensimmäiseen kämppätoimikuntaa valittiin Raimo Mertimo, Timo Alanko, Hannu Suonto ja Jari Salokanto, joista Timo Alanko vaihtui heti seuraavan vuoden alusta Lasse Mäkituuriin.

Ja Hannu Suonto erosi v. 1992 ja hänen tilalleen valittiin Jussi Virtanen. Ja vuonna 1995 Lasse Mäkituuri vaihtui Tommi Mertimoon. Vuonna 1998 Raimo Mertimo jättäytyi hetkeksi pois ja hänen tilalleen valittiin v. 1999 Jouni Lamminmäki. Vuonna 2003 toimikunta supistui Tommi Mertimoon ja Tero Mettälään, jotka saivat paikan ostovaiheessa mukaan "uusvanhan jäsenen" Raimo Mertimon. Ja vuonna 2005 toimikuntaan palasi myös Lasse Mäkituuri. Vuonna 2008 toimikuntaa hieman kasvatettiin ja mukaan tuli myös ensimmäinen naishenkilö. Silloin toimikuntaan valittiin edellisten lisäksi Jan Egeland-Jensen ja Kirsi Salokanto. Ja vuonna 2009 Kirsin korvasi Jari Salokanto ja toimikunnasta jäi pois Tero Mettälä.

Uuden piristysruiskeen Pilkottutoiminta sai vuonna 2003, jolloin kerhon hallitukselle ei jäänyt muuta mahdollisuutta kuin aloittaa neuvottelut paikan ostosta. Muuten olisimme joutuneet jättämään tämän monivuotisen tukikohtamme. Tero Mettälä sopi Metsähallituksen eli Villi Pohjola – nimeä kantavan omistajan kanssa kaupan ja Pilkottu siirtyi Hämeen Spanielikerholle 17500 euron hinnasta syyskokouksen hyväksytyttyä kaupan 9.10.2003

Toimikunta on vuosien varrella järjestänyt lukuisia arvokisoja. Spanieleitten mestaruuskisat olivat aikanaan SUURI tapahtuma, joiden järjestäminen lankesi aina edellisen vuoden mestarin kotiseuralla. Olemme järjestäneet nämä kokeet siis monta kertaa ja aina niihin paneuduttiin omalla hartaudellaan ja jälkimaastot niitä varten varattiin jo ajoissa keväällä. Jäljet mitattiin narun avulla ja niitä oli yleensä tekemässä kolmen hengen kokenut partio. Piirin mestaruuskisat eivät koskaan ole kohonneet vastaavaan järjestelyaktiivisuuteen.

Mutta vuonna 1986 aloitettiin jäljestämisen Suomen mestaruuskilpailut, joiden järjestelyt ajautuivat jo heti vuonna 1987 Hämeeseen ja Hämeen Spanielikerhon kontolle. Ja seuraavan kerran samoissa maastoissa ne järjestettiin vuonna 1996. Niiden järjestelyt olivat ja

ovat edelleenkin ihan oma tapahtumansa. Kaksipäiväinen koe on todella massiivinen jälkitapahtuma koko viikonlopun jälkien tekemisineen. Toimikuntamme onnistuivat molemmilla kerroilla erinomaisesti Hyytiälän metsäopiston tarjotessa mainiot puitteet ruokailuineen ja majoituksineen, kuin tehdyt ja tilatut tämän tasoiseen kokeeseen. Hannu Suonto ensimmäisessä kokeessa ja Jari Salokanto jälkimmäisessä kokeessa kokeen vastaavina toimitsijoina onnistuivat kokoamaan kokeneen ja sopivalla tavalla rutinoituneen porukan kokeita järjestelemään. Kummankaan kokeen järjestelyissä ei vuosien jälkeenkään löydy mitään, jota olisi voinut tehdä paremmin.

Pelastuspalvelu

Pelastuspalvelu on ollut yhteiskunnallisesti merkittävin toimintamuoto, jossa kerhomme on ollut mukana. Laji oli kerhomme alkuvuosina ja aina 70-luvun alkupuolelle myös erittäin tärkeä harrastusmuoto kerhon sisällä. Olli Tikkan aloitteesta kerhomme yritti lähteä tunkeutumaan tälle palveluskoirien omimalle alueelle ja aikaa myöten huomasimme puskevamme päätä tiiliseinäen.

Hämeen Spanielikerho sai piankin aikaan pelastuspalvelutunnuksen aktiivisille harrastajilleen ja jo alusta lähtien kerho oli kuulunut paikkakunnan pelastusorganisaatioon. Yhteistyö palveluskoirapuolen ja pelastuspalveluviranomaisten kanssa oli vilkasta. Mm. poliisikoirakoulun johtaja Sakari Lassila kävi esitelmöimässä kerhoilloissa.

1960-luvulla elettiin sitä aikaa, jolloin spanielit etsivät sijaansa tässä palveluskoirien lajissa ja yritettiin jonkinlaista virallistamista, puhuttiin myös verovapausmahdollisuudesta. Hämeen Spanielikerho järjesti useita etsintäharjoituksia ja oltiinpa jopa tositsinnässäänkin mukana. Silloin tuli todistettua spanielin ylivoimaisuus ryhmäetsintään palveluskoiriin verrattuna.

V. 1966 pelastuspalveluorganisaatio järjesti suurelle yleisölle mittavan pelastuspalvelunäytöksen, jossa spanieleitten ohella olivat mukana mm. poliisi, armeija ja SPR.

Vuonna 1967 kerhomme leiritoiminta sai alkunsa ja silloin leireiltiin pelastuspalvelun merkeissä Kuoreveden Liesjärvellä. 1960–70-lukujen vaihteessa kerhon pelastuspalvelutoimikunta kehitti pelastuspalvelukoesäännöt ja muokkasi niitä ja niiden perusteella järjestettiin kerhossamme parit kokeetkin, mutta sääntöjä ei loppujen lopuksi koskaan virallistettu.

Olli Tikka, Eero Santala ja Viktor Muranen tekivät kovasti töitä pelastuspalvelun kehittämisessä, mutta heidän otteensa herpaantuessa syystä tai toisesta ja koska koemuodon virallistaminen pysähtyi palveluskoiraväen vastustukseen, lopahti lajin harrastus myös Hämeen Spanielikerhossa.

Pelastuspalvelutoimikunnan aloitteesta saatiin aikanaan Kauppiin, pumppulaitoksen maastoon, viitoitettu koirapolku, jota pitkin kerhomme sunnuntailenkit vedettiin vuosia vielä

harrastustoiminnan hiipumisen jälkeenkin. Alkuaikoina lenkkien aikana harjoiteltiin tottelevaisuutta ja pelastuspalvelua. Pelastuspalveluratahan muistutti hämärästi luontoon tehtyä agilityrataa, johon ihminen saattoi sitten olla piiloutuneena johonkin hankalaan paikkaan. Viimeisinä vuosina koiralenkoilla vain kuntoiltiin koiramaisessa seurassa ja tavattiin harastuksen parissa saatuja ihmisiä.

Pelastuspalvelutoiminnan raskasta taakkaa ovat vetäneet kerhossamme:

Eero Santala
Viktor Muranen
Reijo Lahdensivu

Vuoden 1974 jälkeen pelastuspalvelutoimikunta liitettiin koulutustoimikuntaan.

Tottelevaisuuskoulutus

Jo Suomen Cockerspanieliyhdistyksen aikoihin oli huomattu spanieli oppivaiseksi koiraksi ja Olli Tikka veti koulutustilaisuuksia Tampereella. Hämeen Spanielikerhoksi muuntumisen jälkeen koulutuspuoli pyöri vuosi toisensa jälkeen samaan tapaan. Pidettiin kevät- ja syyskoulutuskurssit ja koulutukset päätettiin epävirallisiin loppukilpailuihin, joissa ainakin parhaat eri tasoluokassa, esim. aloittelevien ja vähän pitemmällä päässeiden tai jo kilpailleiden luokissa, palkittiin palkinoin.

Tottelevaisuuskoulutustilaisuudet olivat ne kerhon tilaisuudet, jotka vetivät suuret kerholaismassat osallistumaan. Koulutettiin Kaupin Ratsastusseuran vanhalla maneesilla, Pyynikillä Thermopyleen kentällä, Eteläpuiston Speedwayradalla, erittäin pitkään vanhalla Hippoksella lähellä TAYS:a, Härmälän entisellä lentokentällä ja sen perillisellä Pirkkahalin parkkialueella, Mustavuoren soranottoalueella, Vilusen soraomontulla, Biolääketieteen laitoksen parkkipaikalla, Niihaman palveluskoirakentällä, markettien parkkialueilla...

Mutta koulutustilaisuuksien järjestäminen on erittäin suuritöistä ja perin aikaa vievää toimintaa ja se vaatii runsaasti kouluttajia, joten ihmisten saaminen aktiiviseen kouluttajatyöhön on ollut välillä hyvin vaikeaa. Tampereen Seudun Koirakerho on vahvistanut asemaansa tottelevaisuusharrastajana ja sinne on vuosien saatossa siirtynyt kerhostamme niin kouluttajia kuin koulutettaviakin. Nykyisellään koulutustapahtumamme on muuttaman aktiivin varassa jotka järjestävät kurssimuotoista koulutusta syksyisin.

Kilpailutoiminta on tällaisessa lajissa ainoa mahdollisuus mitata koulutuksen tasoa. Ja sen kautta saadaan myös ihmiset koirineen pysymään tiiviimmin lajin parissa.

Jo pelastuspalvelukoirilta vaadittiin tottelevaisuutta ja pelastuspalvelukokeiden yhteydessä järjestettiin myös epävirallisia tottelevaisuuskokeita. Näistä kokeista oli peräisin kerhossamme aikaisemmin jaettu tunnustuspalkinto tottelevaisuuskoirille. Palkinto oli nahkatalutin varustettuna numeroidulla hopealaatalla. Näitä taluttimia jaettiin ensimmäisen kerran vuonna 1966.

Vuonna 1964 aloitettiin ystävyysottelujen sarja muita spanielikerhoja vastaan. Yhtenä lajina näissä otteluissa oli tottelevaisuus ja tähän lajiin oli kerhomme koulutustoimikunta laatinnut säännöt.

Vuonna 1968 tottelevaisuuskoesäännöt virallistettiin ja jo seuraavana vuonna hämäläisestä spanielista tuli lajin ensimmäinen tottelevaisuusvalio. Koira oli Anita Oulasvirran cockerspanielinarttu Woodpecker's Felicia.

Vuonna 1970 ystävyysottelujen perinteitä noudattaen Hämeen Spanielikerho kutsui muut spanielikerhot kilpaan, jossa ratkaistaisiin virallisessa kokeessa spanieleitten tottelevaisuusmestaruus ja samalla myös kerhojen välinen joukkuemestaruus. Ahti Jukka lahjoitti tähän kokeeseen kiertopalkinnon, josta kilpailtiin vuosia eteenpäin ja turkulaisen Tuulevin napattua sen itselleen kolmen mestaruuden jälkeen Jukka lahjoitti uuden palkinnon, jonka voitti omakseen tamperelaisen Tapio Koivusen omistama Aleksandra. Tämän jatkeeksi kerhomme silloinen sihteeri Anna-Liisa Kulo lahjoitti uuden kiertopalkinnon mestaruuskokeessa kilpailtavaksi.

Kerhollamme on vankat perinteet ent. seurakoirien tottelevaisuuskokeessa, nyky nimeltään tottelevaisuuskokeessa. Mutta valitettavasti on vain perinteet. Vuosikausiin ei kerhostamme ole löytynyt pitkän linjan harrastajaa, joka olisi luotsannut koiransa lajin huijulle. Uusi laji - agility, on myös syönyt paljon innokkaita ja kunnianhimoisia harrastajia.

Kerhostamme on vuosien saatossa kasvanut lajiin kokonaista viisi tuomari ja kuudes on juuri valmistumassa.

Ensimmäiseltä kurssilta valmistuivat Veikko Leimu, Reijo Raittinen ja Reino Ruokonen. 80-

Vuosien 1989 ja 1990 spanielimestari Milla, omistaja Tiina sekä tuomari Jaana Mäki.

luvun puolivälissä toko-tuomarin paperit sai Jari Salokanto ja 90-luvulla Aino Juhanalo-Kakkola. Tällä hetkellä koearvosteluja suorittaa Johanna Nyberg.

Spanieleitten mestaruuskokeessa meni yllättävän kauan ennen kuin koirillemme alkoi tulla menestystä. Vuosina 1975 ja 1976 Väinö Lähteisen Cudweed of Forestfire ylti jo kolmanteen sijaan ja vuotta myöhemmin se nousi jo toiseksi. Vuonna 1978, jolloin Weedi uudisti toisen sijansa, kerhomme oli uudistetussa joukkuekilpailussa toinen.

Vuodesta 1979 pitkälle 80-lukua tottelevaisuusmestaruus tulikin sitten Hämeeseen lähes säännöllisesti. Kolmena vuonna, 1979, 1981 ja 1982, mestaruuden vei Tapio Koivusen omistama englanninspringerspanielinarttu Aleksandra. Weedi nousi lopulta ykköseksi vuonna 1980 ja vuonna 1983 spanielimestari oli Pertti Kotirannan englanninspringerspanielinarttu Adamant's Agadile Princess.

Joukkuemestaruus on Hämeelle toteltu vuosina 1980–1987 ikään kuin asiaan kuuluvana. Seuraavat spanielimestaruudet tulivat Hämeelle tottelevaisuuskokeessa näiden jälkeen

- 1987 Adamant's Madam de Luce omistaja Pertti Kotiranta
– joukkuemestaruus: Häme
- 1989 Rwyn Corn Flake omistaja Tiina Videman
- 1990 Rwyn Corn Flake omistaja Tiina Videman
- 1997 joukkuemestaruus: Häme
- 1999 joukkuemestaruus: Häme
- 2001 Gold Point Heart Beat omistaja Emma Maunu
- 2002 Rwyn Lily of the Valley omistaja Berit Niemi
– joukkuemestaruus: Häme
- 2003 joukkuemestaruus: Häme
- 2006 joukkuemestaruus: Häme

Piirinmestaruuskokeet aloitettiin kerhomme tottelevaisuuskoetoimikunnan aloitteesta Pohjois-Hämeen Kennelpiirissä vuonna 1982. Ja kerhomme toimikunta puheenjohtajansa Pertti Kotirannan aloitteesta järjesti ensimmäiset piirin mestaruuskokeet. Yksilökisan lisäksi kokeissa kilpailtiin myös joukkuemestaruudesta, jossa kerhomme yltyi kunniakkaalle 3. sijalle.

Koulutustoimikunnan puheenjohtajina ovat olleet:

Reijo Raittinen	1964-70
Ossi Gren	1971
Veikko Leimu	1972-77
Juhani Hyörinen	1978
Anna-Liisa Kulo	1979
Tapio Koivunen	1980-81
Pertti Kotiranta	1982-87
Aino Juhantalo-Kakkola	1988-89
Sari Kangaslampi	1990-1994
Raija Vahe	1995
Taina Järventausta	1998
Kirsi Salokanto	1999
Kirsi Salokanto ja Emma Maunu	2000-03
Elina Lehtonen	2004
Maarit Mäki	2005-07
Elina Pajala	2008-

Vuonna 1982 toimikunnan nimeksi vaihdettiin tottelevaisuuskoetoimikunta ja vuonna 1990 tottelevaisuuskoe- ja agilitytoimikunta ja vuonna 1995 toimikunta päätettiin lakkauttaa ja

tilalle valittiin toko- ja agilityvastaava. Vuonna 2000 toimikunta jälleen heräsi ja siihen valittiin kaksi henkilöä ja siitä toimikunnan koko kasvoi vähitellen entisiin mittoihinsa.

Agility

Laji saapui Suomeen 1990-luvulla ja Hämeen Spanielikerho liittyi tietysti innokkaana mukaan lajin harrastajaseuroihin – ja ensimmäisten joukossa. Pirjo Saarinen ja Jari Salokanto kävivät seuraamassa englantilaisen lajin gurun Peter Lewisin laajaa esitystä lajista Helsingissä ja siellä syntyi saman tien idea hankkia omat esteet myös Hämeen Spanielikerholle. Omat esteet saatiin vuonna 1994 ja sisäkoulutusta järjestettiin mm. Finlaysonin tyhjentyneissä tehdassaleissa talviaikana.

Agilityesteet rakennettiin myös Pilkottuun. Ne olivat kerhon talkooväen rakentamat ja olivat pääosin puusta ja tarkkaan sen aikaisten sääntöjen mukaan mitoitettu.

HauHauChampion Show 1996 edeltäjineen oli ensimmäinen suuri agilitytapahtuma piirissämme ja se sai laajan harrastajajoukon liikkeelle. Olivathan kilpailut sisällä Pirkkahallissa kaamosaikaan, ja se oli aikanaan jotain uutta ja ihmeellistä.

Kerhon agilityesteet myytiin myöhemmin Tampereen Seudun Koirakerholle.

Tuomariksi on kerholaisistamme valmistunut v. 2002 Johanna Nyberg. Ensimmäisellä Suomessa pidetyllä tuomarikurssilla 90-luvulla oli mukana Jari Salokanto, mutta hän jätti kurssin kesken kollegiovaiheessa muiden kiireiden takia.

Spanielien mainetta ovat pitäneet lajissa yllä 2000-luvulla cockerspanielit FIN AVA ja FIN MVA Karlux Lemon Twist “Twisty, jonka omistaa ja ohjaa Johanna Nyberg sekä Carrier Water Lily “Lyyli” jonka omistavat Eva Sandbäck-Pajunoja ja Johanna Nyberg ja ohjaa Johanna Nyberg sekä Carrier All-Purpose “Melli” jonka omistaa myös Johanna Nyberg.

Cockerspanieliuros Twisty saavutti rodulle harvinaisen FIN AVA – tittelin kolmantena rotunsa

edustajana Suomessa vuonna 2003. Lisäksi Twisty, Lyyli ja Melli ovat menestyneet monena vuonna niin Hämeen Spanielikerhon, Suomen Spanieliliiton kuin rotuyhdistyksenkin mestaruuksia jaettaessa. Mm. 2003, 2004 & 2006 Lyyli saavutti Spanieliliiton mestaruuden ja oli samalla rotumestari. Cockerspanieli Twisty taas saavutti rotumestaruuden vuosina 2004 ja 2005. Kaikki kolme koiraa ohjaajineen ovat vuosittain hakeneet joko mestaruuksia tai sijoituksia.

Lyyli ja Johanna vauhdissa.

Hämeen Spanielikerho on järjestänyt vuodesta 1996 vähintään yhden agilitykilpailun vuosittain. Nämä ovat olleet lähes joka kerta vuodesta 1998 lähtien myös Spanielirotuisten mestaruuskilpailut.

Nuorisotoiminta

Nuorisotoiminta on aika ajoin herännyt kerhossamme henkiin kun sopivan innokasta nuorisoa vain on ilmaantunut puhaltamaan ilmaa toimintaan.

70-luvun lopussa ja 80-luvun alussa Johanna Ruuti myöh. Kesäläinen oli innokas nuorisotoiminnan puuhaihminen ja kokosi toimikunnan kehittämään omaa toimintaansa kerhon nuorisolle. Toimikunta kokoontui Johannan kämpässä Koivistonkylässä ja ideoi runsaasti ohjelmaa niin nuorisolle kuin erilaisia esityksiä kerhon yleisiin juhliin, kevättriehaan ja joulujuhliin sekä kerhon spanielipäiville, ja toimikunta järjesti itse mm. talvipäivän kaikille kerholaisille.

Myös kerhon oma julkaisu sai silloin päivänvalon ja jonkun älynväläyksenä se ristittiin Lupasteriksi. Lehti tehtiin kerhon omalla vahamonistuskoneella ja se ilmestyi 1-2 kertaa vuodessa muutamana vuonna. Sisältö koostui kerhon nuorten omista koiramaisista kirjoituksista ja kerhon sisäisistä harmittoman huvittavista juoruista. Johannan työtä toimikunnan vetäjänä jatkoi jonkin aikaa Kirsi Pauni nyk. Salokanto.

Myöhemmin nuorisotoiminta heräsi henkiin 90-luvulla kesäleirien myötä, joita järjestettiin nuorisolle Pilkotulla parina vuonna vuodesta 1996 alkaen. Lurppakorva – nimellä toimineet leirit olivat kerhomme vanhemman nuorison aikaansaannos ja olivat tarkoitettu koko Suomen Spanieliliiton nuorille. Leirin suurina puuhaihmisinä toimivat tarmokkaat naiset Sanna Koivunen Tiina Forsberg ja Anna Haapaniemi. Sittemmin oheiset sukunimet ovat ainakin parilta mainituista muuttuneet.

Julkaisutoimikunta

Rotujärjestön lehden, Spanielin, toimitus oli alusta lähtien Tampereella aina vuoteen 1968 Anneli Tikan toimiessa toimitussihteerinä. Sen jälkeen toimitus siirtyi Tikkojen mukana ensin Hämeenlinnaan ja myöhemmin Anneli Tikan luopuessa tehtävästä muualle palatakseen sitten v. 1987 jälleen Pirkanmaalle Marja-Liisa Tuomisen ryhtyessä lehden vastavaksi toimittajaksi vuoteen 1989 asti ja uudelleen vuodesta 1994 alkaen.

Vuonna 1998 lehden siirtyessä kokonaisuudessaan tietokonepohjaiseen taittoon lehden toimittajan tehtävät otti vastaan Jari Salokanto. Ja hän toimitti lehteä hieman vaikeuksien kautta taitto-ohjelmaa opetellen vuoden 2000 ensimmäiseen lehteen asti. Vielä ainakin kerran Marjukka Tuominen tarttui lehden taittohommiin, mutta vain osittain, vuoden 2003 ajaksi, jolloin Tanja Miilumäki Tampereelta hoiti varsinaisen toimitussihteerin homman Marjukan avustamana.

Nytemmin lehden taitosta vastaa kerhomme hallituksen jäsen Sanna Laine ja on tehnyt sitä jo vuodesta 2004.

Kerho on toimittanut spanielin hoito-ohjetta, alkuun nimellä Cockerspanielin hoito-ohje, josta oli mainos jo vuoden 1964 Spanielissa. Myöhemmin kirjasen nimi muuttui Pennun hoito-ohjeksi ja sitä toimitettiin uusittuina painoksina pitkälle 90-luvulle. Monet kasvatijat ostivat niitä pentujensa mukaan annettavaksi. Siinä oli tiiviissä paketissa kaikki tarpeellinen uudelle pennun omistajalle eikä kasvattajan tarvinnut kaikki itse miettiä ja muistaa hoito-ohjeita. Viime vuosina tämäkin valistustoiminta on siirtynyt Suomen Spanieliliitolle.

Uusille kerhon jäsenille oli myös koottu kerhokansio, jossa muovikansiin oli pakattu nippu erilaisia koesääntöjä ja muuta tietoutta spanielitoiminnasta sekä Hämeen Spanielikerhosta.

Spanielilehti on aina ollut yhden harrastelijatoimittajan käsissä ja artikkeleita on haluttu saada muista kerhoista aluetoimittajien kautta. Pitkään kerhoista nimettiin joku henkilö, joka sitten huolehti kerhon tiedottamisesta Spanieli-lehteen ja julkaisi ao. kerhon kerhopalstaa. Nykyisen tietotekniikkakauden aikana tästä on luovuttu. Lehteen on kenen tahansa helppo lähettää aineistoa sähköpostin välityksellä.

Kerhomme nuorison aikanaan perustama Lupasteri – lehti on nykyään, alkaen vuodesta 1992, kerhomme virallinen julkaisu, joka ilmestyy 1-4 kertaa vuodessa ja korvaa aikaisempina vuosina käytetyn kiertokirjetiedottamisen. Sen sisältö kuitenkin poikkeaa melkoisesti siitä, mitä se alun perin oli nuorison sitä toimittaessa.

Alkuaikoina jouduttiin usein turvautumaan monella alalla omien asiantuntijoiden julkaisuihin, koska mitään virallisempia Suomen Kennelliiton sääntöjä ei ollut.

Esim. Reijo Raittinen laati spanieleille tottelevaisuuskoulutusohjeen, jossa oli myös säännöt ja pistetaulukot kilpailuja varten. Samoin Eero Santala laati ohjeen pelastuspalveluharjoittelua varten. Myös jo virallistettuja kokeita varten kehitettiin pöytäkirjamalleja.

Juhlat ja tapahtumat

Alkuvuosikymmenet kerho ja kerholaiset elivät juhlista ja epävirallisista tapahtumapäivistä. Ne olivat tärkeitä yhteisiä illanviettoja, joissa tavattiin tuttuja ja pidettiin hauskaa yhdessä, samalla kerättiin kerholle rahaa erilaisilla keinoilla – tai pidettiin kokonaisia viikonloppuja yhdessä harjoitellen kaikkea mitä spanielin kanssa voi tehdä.

Nytemmin kerhon koko toimintastrategia on muuttunut. Koko toiminta on virallisia kokeita ja näyttelyjä eikä edes aiemmin hyvin suosittuja kerhoiltoja pidetä juurikaan. Kerhon varainhankinta on pelkkiä virallisia ja epävirallisia näyttelyitä ja useimmat kokeetkin tuottavat taloudellista voittoa. Tarjonta kerholaisille on vähentynyt huomattavasti – siinä ohessa kerhon jäsenmäärä. Varakas kerhomme tarjoaa toki loistavan vapaa-ajanviettopaikan Ruoveden Yläväärissä, Pilkotun huvilan. Sitä vaan hyvin harva kerholainen käyttää hyväkseen.

Vuoden tärkein juhla oli kerhomme ammoisista alkuaajoista lähtien joulujuhla, jota on vietetty mm. Siivikkalassa reservin upseerien majalla, Kangasalan Vehoniemessä, Motorest

Jäähovissa (siinä vanhassa jo puretussa), Härmälän motellissa, ravintola Myssyssä, Peltolammin Saluunassa, Saukkolassa jne. Ikimuiistettavia ovat nämä juhlat, joissa kerhomme joulupukki on jakanut lahjoja kilteille kerholaisille, ja joiden ohjelmasta aktiivit kerholaiset ovat vastanneet. Äijälupi ja naistoimikunta tekivät jättiläistyön arpajais- ja rulettivoittojen sekä muun juhlatarpeiston valmistamisessa.

Vuonna 1973 järjesti kerhon naistoimikunta ensimmäisen kevätjuhlan ja sen jälkeen onkin juhlittu riikkaasti kevään tuloa vuosittain aluksi kevätkarnevaalien ja myöhemmin kevättrihan nimellä. Näitä on pidetty Lielahden Kerholassa, Pyynikin Laulumajalla, kahvila-ravintola Motarissa, Motorest Jäähovissa (edelleen siinä vanhassa joka on jo purettu) ja Kalkussa toimiupseerikerholla.

Näissä juhlissa ovat kerhomme amatööriinäyttelijät aina panneet parastaan ja juhlia varten luodut tai kehitetyt henkilöhahmot ovat kutsuttuina vieraina levinneet kuuluisuuteen yli spanielimaailman (tai Suomen).

Kerhomme ohjelmatoiminnan menestyksestä ovat kantaneet niin monet henkilöt vastuuta, että heitä on mahdotonta kaikkia luetella. Varsinaista toimikuntaa ovat menestyksellisemmin vetäneet Raili Vairisto ja Terttu Santala.

90-luvulla tämäkin perinne loppui osallistujien puutteeseen.

Ohjelmallisia talvipäiviä on järjestetty monena vuonna. Joskus on kutsuttu jopa muita spanielikerhoja vieraiksi niihin.

Spanielipäiviä on kerhomme ohjelmatoimikunta järjestänyt yhdessä koetoimikuntien kanssa vuodesta 1975 Lylyssä Kalliojärven kämpällä ja sen jälkeen Pilkotulla.

Pilkotulle siirtymisen jälkeen kämppätoimikunta järjesti yhden spanielipäivät juhannuksen aikaan ja siinä ohessa kyläläisille juhannusjuhlat. Spanielipäivät vetivät väkeä niukanlaisesti, mutta kyläläiset tulivat melko runsaalla joukolla juhlimaan ja kuuntelemaan tilaamaamme haitarin soittoa.

*Kevätkarnevaalit laulumajalla
10.4.1976.*

Suuri voimain ponnistus oli Suomen Spanieliliiton spanielipäivien järjestäminen Viljakalan Haverin kultakaivoskylässä v. 1986. Tapahtuman järjesti Jari Salokanto kerholaisista koottuine toimikuntineen. Päivillä oli ohjelmassa mm. virallinen tottelevaisuuskoe, kullanhuhdontaa ym., mutta niiltä muistetaan ehkä parhaiten Koirakansalainen-tutkinto, joka järjestettiin kaikille halukkaille leiriläinen/koira – pareille. Tutkinnon oli kehitellyt päivien vetäjä ja tutkinnon suorittamisesta sai diplomin.

Parina vuonna järjestettiin myös koekauden päättäjaiset Pilkotulla kaikille kokeitten järjestelyissä mukana olleille henkilöille. Päättäjäisten ruokailu tehtiin lähes alusta alkaen itse. Puolikas sika laitettiin nuotion alle maakuoppaan edellisenä päivänä ja jopa leivät paistettiin Pilkotun leivinuunissa ja Mettälän Anna teki kaikkea muuta etukäteisvalmisteluja ruokatarvikkeisiin. Mahtavampaa gourmet-ateriaa harvoin pääsee kokemaan.

Palkintoja ja muistamisia

Kiertopalkintoja ja erilaisia muita pyytyjä eri nimillä on kerhon historiassa jaettu ja kiertänyt lukuisia. Monet ovat eläneet jopa useita vuosia kiertäen albumilla varustettuna, jotkut vain jotain nimenomaista tapahtumaa varten hommattuna tai lahjoituksena saatuna.

Kerhon ansioituneille jäsenille on jaettu jo vuosien ajan ansiokkaasta kerhon hyväksi tehdystä työstä kerhon standardi eli jalallinen viiri. Kerhon ikääntyessä monet aktiivijäsenet pyörivät edelleen uskollisesti mukana touhuten tärkeää järjestötyötä, joten piti keksiä jotain, jolla muistaa edelleenkin mukana olevia harrastustyön sankareita. Perustettiin aluksi hopeinen ansiomerkki ja vielä myöhemmin kultainen ansiomerkki. Ansiomerkkien ja viirien saaneista on luettelo liitteenä.

Viirien saajat vuodelta 1979.

Vuodesta 1982 on innokkaalle kerhon toimijalle jaettu vuosikokouksessa toimintapalkinto. Saajan päättää vuosittain kerhon hallitus ja palkinnon perustamishengen mukaisesti sitä ei jaeta kenellekään henkilölle kuin yhden ainoan kerran. Palkinnon saaneista on lista liitteenä.

*Hopeisen ansiomerkin saajat vuodelta 2004
(viisi keskimmäistä).*

Tottelevaisuustoiminnassa otettiin jo alkuaikoina käytäntöön ns. totte-

levaisuustalutin, joka varustettiin hopeisella, nimikoidulla laatalla. Taluttimen jakotapa vaihteli, mutta alkuvuosina sitä jaettiin pelkästään koulutustapahtuman loppukokeen parhaille koirille. Myöhemmin taluttimen saanti kytkettiin määrätyn tuloksen saavuttamiseen virallisesta kokeesta (avo 1) ja yhdessä vaiheessa molemmat edellä saavutetut otettiin huomioon taluttimia jaettaessa. Tätä palkintoa elvytettiin 90-luvulla, ja edelleenkin palkintotaluttimia on kerhon kiertopalkintojen hoitajalla odottamassa saajaansa.

Kasvattajapalkintokin on jaettu 80-luvun alusta lähtien menestyneelle alueemme spanielikasvattajalle.

Näyttelykoiralle on jaettu vuoden näyttelykoirapalkinto ja agilitykoiralle vuoden agility – kiertopalkinto.

Metsästyskokeen vanhimmat ja lähes ikuiset kiertopalkinnot ovat Woodyn sorsa, joka on aikanaan saatu lahjoituksena Tikoilta sekä Hämeen malja, joka jaetaan toisen, ei-piirinmestaruuskokeen, parhaalle koiralle. Woodyn sorsa on annettu molempien kerhon metsästyskokeitten parhaasta yhteistuloksesta.

Väinö Lähteinen lahjoitti aikanaan Weedin muistoksi Väiskin Tuopin, jolla on vuosittain palkittu kerhon monitoimikoira. Palkinnon saamiseen edellytetään tulos tottelevaisuuskokeesta ja metsästyskoirien jäljestämiskokeesta (tai vaihtoehtoisesti metsästyskokeesta).

Pilkotun ajan merkittävin jäljestämiskoira-palkinto on ollut ensimmäisen toimikunnan lahjoittama Pilkotun pikari, joka ei ollut kiertopalkinto, vaan pikarin sai aina omaksi. Näiden palkintojen loputtua on kerhon hallitus päättänyt jakaa kerhon mejä-mestaruudesta Pilkotun Pikarin vuosittain.

Mahtavaksi lopuksi

50 vuotta spanielitoimintaa on ihan ääretön aika. Se on yli puoli ihmisen elämää. Täytyy kiittää niitä kymmeniä ihmisiä, jotka omalla pyyteettömällä panoksellaan ovat vaikuttaneet Hämeen Spanielikerhon toimintaan. Me olemme olleet aina kerho, jonka toimintaa voidaan kuvata laatusanalla vireä, yhteistyökykyinen ja – haluinen sekä toimiva.

Toiminnan painopiste on vaihdellut ja vaihtelee jatkossakin. Se miksi esim. tuo juhlapainotteinen toiminta on hiipunut, on tietysti kerholaisten valinta. Kun joulujuhliin ei tullut ilmoittautumisia juuri muita kuin muutama hallituksen ihminen siippoineen, niin miksi järjestää juhla? Sitä myöten todettiin, ettei juhlien hyvin työläitä järjestelyjä kannattanut tehdä. Parhaimmillaan juhlia valmisteltiin ja eri esityksiä juhlatilaisuuksiin harjoiteltiin viikkokaupalla.

Toisaalta aikanaan olimme alueen ehdoton ykköskerho koiraharrastuksessa. Järjestimme tottelevaisuuskoulutuksia, joissa kävi laaja rotukirjo. Järjestimme kerhoiltoja kaikelle koirakansalle, jossa kävi kautta Suomen tunnettuja koiraihmiä pitämässä mielenkiintoisia esitelmiä. Vähitellen olemme luovuttaneet tai saaneet luovuttaa paikkamme Tampereen

Seudun Koirakerholle.

En voi kovinkaan hyvin toistaa enää niitä saatesanoja, joita kirjoitin 25-vuotishistoriikkiin jopa rintaa röyhistäen, ylpeänä.

Olemme tällä hetkellä toki vilkkaasti toimiva Suomen Spanieliliiton aluekerho, jolla on kateutta herättävä historia monine mainetekoineen. Olemme myös Pohjois-Hämeen Kennelpiirissä hyvin arvostettu ja osaava kerho, jolla on käyttöä monine osaavine toimihenkilöineen alueen näyttelyissä. Mutta sitä ruohonjuurityötä jäsenistön parissa ja jäsenistön hankkimiseksi tehdään tällä hetkellä kovin vähän. Eikä mainittavia koiria koetoiminnan huippusuorituksiin ole montaakaan viime vuosilta.

Onko paikkamme sitten tässä? Ja mikä se sitten loppujen lopuksi on? Ja mikä on roolimme koiramaailmassa ja ennen kaikkea koiramaisessa Pirkanmaassa? Tämän pohtiminen ei ole pelkästään hallituksen asia. Toimintaahan voidaan aina yrittää järjestää ja kaikenlaisia tapahtumia luoda, mutta onko jäsenistömme valmis uhraamaan vapaa-aikaansa koiraharrastukseen edes osallistumalla kerhon järjestämiin tapahtumiin?

Toistan edelleen edellisen historiikkini loppusanat hieman mukailien:

Hyvät harrastustoverit ja vuosien varrella kertyneet ystävät!

Tällaista on ollut ja tähän on päästy. 50 ikimuistoista spanielivuotta on eletty ja takana-päin. Jatkuvuus tälle mielekkäälle ja monipuoliselle harrastukselle taataan, jos muistetaan uraa uurtavan puheenjohtajamme Olli Tikan sanat: "Älkäämme unohtako missään vaiheessa koiraa."

Jari Salokanto

Kerhoilta ilmoitus vuodelta 1967

SPANIELINYSTÄVÄT

Kerhoilta Hämeenlinnassa Kirkkopuiston Baarissa Hallituskatu 12 keskiviikkona 8.2. klo 19. Esitelmät: Cockerspanielin rotumerkit. Spanielin käyttömahdollisuudet. Kuinka koulutamme spanielimme. Tietokilpailu palkintoineen! Kaikki asiasta kiinnostuneet ovat tervetulleita!

Toimintapalkinto

1982	Aino Juhantalo
1983	Anna-Liisa Kulo
1984	Marita Alanko
1985	Mirja Mertimo
1986	Jari Salokanto
1987	Kirsi Salokanto
1988	Raimo Mertimo
1989	Berit Niemi
1990	Lasse Mäkituuri
1991	Jussi Virtanen
1992	Tiina Videman
1993	Sari Kangaslampi
1994	Tommi Mertimo
1995	Tiina Forsberg
1996	Mika Virtanen
1997	Seija Nylund
1998	Taina Järventausta
1999	Sanna Koivunen
2000	Johanna Syväjärvi
2001	Tero Mettälä
2002	Sari Saarinen
2003	Anna Mettälä
2004	Laura Honko
2005	Eva Pajunoja
2006	Maarit Mäki
2007	Katri Alavalkama
2008	Merja Hankala

Hallituksen päätös 9.12.1982:

Vuoden -82 toimintapalkinto

Päätettiin antaa vuoden toiminnasta palkinto innokkaasti toimineelle kerholaiselle.

Palkintoa jaetaan vuosikokouksessa. Ensimmäisellä kerralla se päätettiin antaa Aino Juhantalolle (teräslautanen)

Hämeen Spanielikerhon numeroidun kunniaviirin saajat

1.	Olli Tikka
2.	Carolus Honkanen
3.	Raili Honkanen
4.	Mauno Koivula

5.	Anna-Liisa Kulo	
6.	Orvo Kulo	
7.	Veikko Leimu	
8.	Jukka Luoma	
9.	Maire Luoma	
10.	Anita Oulasvirta	
11.	Misse Puolakkainen	
12.	Kyllikki Raittinen	
13.	Reijo Raittinen	
14.	Eero Santala	
15.	Anneli Tikka	
16.	Raili Vairisto	
17.	Raimo Vairisto	
18.	Väinö Lähteinen	
19.	Sirkka Lampinen	
20.	Mirja Grankvist	1979
21.	Reijo Lahdensivu	1979
22.	Pirkko Lammi	1979
23.	Juhani Lampinen	1979
24.	Lahja Leimu	1979
25.	Marita Luoma	1979
26.	Olli Mattila	1979
27.	Mirja Mertimo	1979
28.	Mirjam Rosenqvist	1979
29.	Terttu Santala	1979
30.	Mirja Sillanpää	1979
31.	Timo Alanko	1984
32.	Aino Juhantalo	1984
33.	Ulla Kivelä	1984
34.	Tapio Koivunen	1984
35.	Pertti Kotiranta	1984
36.	Heikki Kulo	1984
37.	Jukka Kulo	1984
38.	Liisa Lindström	1984
39.	Matti Lindström	1984
40.	Eija Lipponen	1984
41.	Raimo Mertimo	1984
42.	Jari Salokanto	1984
43.	Kirsi Salokanto	1984
44.	Hannu Suonto	1984
45.	Tiina Vasama	1984, ei ottanut vastaan
46.	Kyösti Kallonen	1989
47.	Markku Kejonen	1989
48.	Altti Lehtelä	1989

49.	Lasse Mäkituuri	1989
50.	Berit Niemi	1989
51.	Heimo Ranta	1989
52.	Jaana Ranta	1989
53.	Kati Rantanen	1989
54.	Pirjo Saarinen	1989
55.	Terttu Suonto	1989
56.	Marja-Liisa Tuominen	1989
57.	Leif Vidfelt	1989
58.	Antti Siren	1991
59.	Sari Kangaslampi	1994
60.	Hannu Kejonen	1994
61.	Tuija Lankinen	1994
62.	Mikko Rouhento	1994
63.	Raija Vahe	1994
64.	Tiina Videman	1994
65.	Leena Ahvenainen	2000
66.	Tiina Forsberg	2000
67.	Anna Haapaniemi	2000
68.	Sanna Koivunen	2000
69.	Taina Lamminmäki	2000
70.	Tommi Mertimo	2000
71.	Tero Mettälä	2000
72.	Seija Nylund	2000
73.	Mika Virtanen	2000
74.	Laura Honko	2004
75.	Eva Pajunoja	2004
76.	Johanna Syväjärvi	2004
77.	Sari Saarinen	2004

Numerotta:

Viktor Muranen
 Tampereen Palveluskoiraharrastajat
 Anja Puumala
 Tauno Suomela
 Paula Kangassalo

**Hämeen Spanielikerhon
 hopeiset ansiomerkit**

Alanko, Marita	1984
Honkanen Raili	1984
Koivula Mauno	1984
Kulo Anna-Liisa	1984
Kulo Orvo	1984

Leimu Veikko	1984
Luoma Jussi	1984
Mertimo Mirja	1984
Puolakkainen Misse	1984
Santala Eero	1984
Sillanpää Mirja	1984
Tikka Anneli	1984
Tikka Olli	1984
Alanko Timo	1984
Juhantalo-Kakkola Aino	1989
Koivunen Tapio	1989
Kotiranta Pertti	1989
Lindström Matti	1989
Mertimo Raimo	1989
Salokanto Jari	1989
Salokanto Kirsi	1989
Santala Terttu	1989
Suonto Hannu	1989
Kallonen Kyösti	1994
Kejonen Hannu	1994
Mäkituuri Lasse	1994
Ranta Heimo	1994
Tuominen Marja-Liisa	1994
Forsberg Tiina	2004
Koivunen Sanna	2004
Mettälä Anna	2004
Mettälä Tero	2004
Mertimo Tommi	2004
Nylund Seija	2004

**Hämeen Spanielikerho
 kultaiset ansiomerkit**

Alanko Marita	1989
Koivula Mauno	1989
Kulo Anna-Liisa	1989
Mertimo Mirja	1989
Santala Eero	1989
Leimu Veikko	1990
Mertimo Raimo	1994
Salokanto Jari	1994
Salokanto Kirsi	1994
Mäkituuri Lasse	2000
Ranta Heimo	2000

Lehtileike vuosien takaa

Hieman empien tutustui ”Veedi” jäljen päässä olleeseen saaliiseen. Tähän asti se on aina ollut vaatimattomampi, sellaista kaniinin luokkaa.

Peura löytyi koiran avulla

Vuosittain loukkaantuu liikenteessä monilukuinen määrä peuroja ja hirviä. Miten monta näistä jää löytymättä ja montako kuolee kärsien ehkä pitkänkin aikaa? Onko aina käytetty etsintään ehkä hyvinkin läheltä mahdollisesti löytyvää jälkikoiraa?

Perjantaina 20.10. iltahämärissä, tapahtui Lempäälän-Vesilahden rajoilla, Hietaniemen aukeilla, peuran ja auton yhteentörmäys. Molemmat kärsivät vaurioita, mutta peura kuitenkin pakeni paikalta. Tosin vaikeasti liikuen, sen totesi toisen osapuolen, auton, kuljettaja. Sitä ei löydetty poliisienkaan toimesta. Lauantaina paikalle haettiin englannin sringerspanieli, joka tällä kertaa oli peräti jäljestysvalio ja tämänvuotinen SM-kakkonen.

Ohjaajansa komennossa koira seurasi jälkeä, jossa varsin niukasti oli verta. Muita peuranjälkiä oli kyllä runsaasti. Ihmisiltä oli usko jo välillä loppua, mutta koira löysi saaliinsa. Peura saatiin lopetetuksi ja silloin voitiin todeta mm. sen toisen takajalan olevan poikki ja riippuvan vain nahan varassa.

Olisikohan syytä vakavasti harkita jälkikoiran hakua aina tällaisten kolareiden jälkeen, mikäli toinen osapuoli häipyy yön pimeyteen? Samaa voitaisiin soveltaa myös hirvi- ja peurametsällä oltaessa. Onhan sattunut, että haavoitettu eläin on löydetty vasta päivien kuluttua, kuolleena. Tai se saattaa jäädä vaikeasti loukkaantuneena metsiin.